

*slaves* (Rsl, XVI, 1968, p. 161—174). Menționăm, de asemenea, *Gramatica comparată a limbilor slave* de S. B. Bernstein, traducere și note de G. Mihăilă (București 1965).

A. Vraciu și un grup de colaboratori (Al. Ionașcu, Veronica Vaida E. Tauberg ș.a.) au publicat un *Курс исторической грамматики русского языка* (București, 1963), care, în ciuda unor deficiențe semnalate, este de un real folos studenților români. Doi rușiști români și-au consacrat disertațiile istoriei limbii ruse: Maria Dumitrescu, *Именное склонение в Остромировом евангелии, в сопоставлении с данными старославянских памятников* (vezi articolul cu acest titlu în Cul. st. 1958, p. 51—61)<sup>1</sup>, și Mihai Lozbă, *Послелог дкля — предлог для в древнерусском языке* (parte din disertație, tipărită în *Этимологические исследования по русскому языку*, VI, Moscova, 1968, p. 75—88; alte fragmente au apărut în alte publicații). Un studiu temeinic a publicat Emil Vrabie, consacrat *Limbii povestirilor slave despre Vlad Țepeș* (Rsl, XIII, 1966, p. 229—246), dovedind că sînt scrise în limba literară moscovită de la sfîrșitul sec. al XV-lea<sup>2</sup>. Alte lucrări se ocupă de unele aspecte ale fonologiei istorice (Al. Ionașcu, *Cu privire la statutul fonologic al vocalelor љ (j), љ (i) în rusa veche*, Rsl, XIV, 1967, p. 209—213), ale evoluției limbii ruse literare (Al. Zacordoneț, *Contribuția temelor fără polnoglasie la îmbogățirea vocabularului rusesc*, SC Șt. (Iași), XII, 1961, fasc. 1, p. 37—52) sau limbii scriitorilor (Cehov, Gorki, Maiakovski ș.a.).

*Cercetări asupra graiurilor ruse (lipovenesti) din România.* Un domeniu inedit de cercetare pentru rușiștii români îl constituie graiurile lipovenilor emigrați în sec. al. XVIII-lea, în urma „schismei”, religioase, graiuri interesante atît prin arhaismul lor, cît și prin unele inovații și prin modificările survenite în urma influenței limbii române. Îndrumați pînă nu de mult de regretatul academician Emil Petrovici, care a inaugurat în slavistica românească studiul graiurilor minorităților slave din țara noastră (1935), cercetătorii din generația tînăară au făcut anchete dialectale într-o serie de localități din Dobrogea, Moldova și Bucovina, în care se află lipoveni, stabilind că aceștia vorbesc graiuri sudice cu iakanie (unul singur cu ikanie) și relevînd particularitățile lor fonetice, morfologice și lexicale. Cel mai mult în acest domeniu a lucrat Emil Vrabie, autorul disertației *Graiul lipovenilor din satul Socolinți, comuna Mitocul Dragomirnei* (Suceava), susținută în 1964, din care a publicat unele fragmente<sup>3</sup>, și al unor articole de sinteză, în care subliniază însemnătatea pentru rusistică și slavistică a acestor graiuri, făcînd în același timp bilanțul cercetărilor de pînă acum (*Место славянских говоров на территории РНР в системе славянских языков и их значение для славянской диалектологии*, Rsl, IX, 1963, p. 195—217, și altele). Printre ceilalți cercetători, menționăm, de

<sup>1</sup> Vezi și *Declinarea nominală în limba rusă (sec. XI—XV)*. a) Substantivele cu vechea temă în \*-i, AUB Fil. XVI, 1967, p. 333—343.

<sup>2</sup> Prof. P. Olteanu susține că ar fi scrise în ucraineana de sud-vest (*Limba povestirilor slave despre Vlad Țepeș*, București, Ed. Acad., 1961).

<sup>3</sup> În Rsl, IV, 1960, p. 107—129; SCL, XI, 1960, nr. 4, p. 927—954; Cul. st. 1961, p. 36—43.